

BİR DAHA YAŞANMAMASI GEREKEN GÜNLER

Erol Dok

Necip Türk Milletine karşı düzenlenen emperyalist saldırılarından biri olan 15 Temmuz Darbe Girişimi, Allah'ın yardımı ve Asil Milletimizin Şanlı Direnişi ile defedilmiş ve Türk'ün Şanlı tarihine altın harflerle yazılmıştır.

15 Temmuz 2016 tarihinde Türkiye'de Fetullahçı Terör Örgütü (FETÖ) kurucusu terörist başının emir ve talimatlarıyla Türk Silahlı Kuvvetleri içerisinde yuvalanmış terör örgütü mensupları ve onlara katılan hain emperyalist unsurlarca silahlı bir darbeye teşebbüs edilmiştir.

FETÖ üyeleri ve onlarla beraber darbeye iştirak edenler; milletimizin vatan savunması için kendilerine emanet ettiği savaş uçaklarını, helikopterlerini, tanklarını ve zırhlı araçlarını millete karşı kullanmışlar ve bu araçlarla halkımızı bombalamışlar, tanklarla insanlarımızı ezerek katletmişler ve halka ateş açmışlardır.

15 Temmuz gecesi; vatani, devleti ve istiklali için kıyam eden, canı pahasına ülkesini; darbecilere, teröristlere ve işgalcilere teslim etmeyen; o gece sokaklara, meydanlara inerek namluların, tankların, helikopterlerin ve uçakların karşısına dikilme cesaretini gösteren Aziz Türk Milletinin tüm mensuplarına minnettarız.

O gece adeta ölümü yok sayarak, korkusuzca sokakları, meydanları dolduran milyonlarca Türk insanının içinden, şehitlik ve gazilik şerefine nail olanlar, isimlerini tarihe altın harflerle yazdırdılar.

O gece inayetini esirgemeyen ve kullarının kalbinden korkuyu kaldıran Allah-u Tealaya sonsuz şükürler olsun. 15 Temmuz gecesi kahramanlık destanı yazan Türk Milletinin asil mensuplarından şehit olanlara Allah'tan rahmet, gazilerimize acil şifalar diliyoruz.

Kıymetli insan, büyük dava adamı muhterem Erol Dok'un 15 Temmuz gecesi yaşananları dile getirdiği, bizimde içinde bulunduğumuz mücadele ortamını anlattığı bu metin tarihe ışık tutan en önemli belgelerden biridir.

Allah inananların yardımcısıdır. Zafer Allah'a inananlarındır.

Dr. Hamdi Vefa ALOĞLU
Gönüllerde Birlik Vakfı Genel Başkanı
22.08.2017

15 Temmuz gecesi yine şehitlerin kanıyla rengini boyanmış Türk bayrağı ile Erol Dok, Prof. Dr. Emrah Şenel ve Dr. H. Vefa Aloğlu.

BİR DAHA YAŞANMAMASI GEREKEN GÜNLER

15 Temmuz 2016, günlerden Cuma, evdeyim. Akşam yemeğini yemiş, Ankara'yı kuzey-güney ekseninde kuşbakışı gören evimizin terasında oturuyorum. Annem köyde. Oğlum bir sınav için İstanbul'da, bu gece dönecek. Ailemizin geri kalanıyla evdeyiz. Normal bir gün gibi....

Hava kararmak üzereyken, telefon çaldı, arayan; arkadaşım Arif Canlı. Eşiyle beraber evimizin yakınlarındaki düğün salonunda bir törene katılmışlar, çıkışta bize de uğradılar. Terasta oturuyoruz. Cam bardakta çay

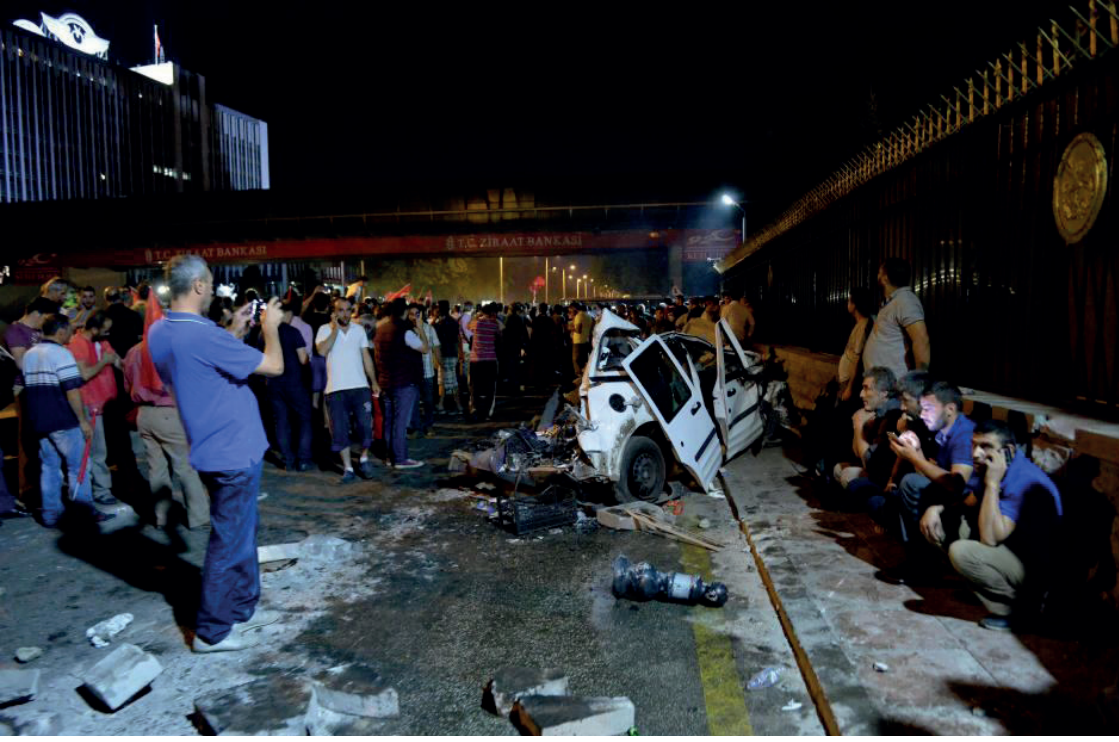
içmenin ve Ankara'yı biraz tepeden, biraz da karşıdan seyretmenin keyfi-
ne dalmış sohbet ediyoruz.

Çankaya-Oran-Dikmen hattında karşılıklı uçan iki savaş uçağı dikkatimi
çektii, saat 21.15-21.20 civarı. İrkildim...

Arif 'e dönerek "bu hayra alamet değil! Bu saatte? Hava kararmışken sa-
vaş uçakları neden alçak uçuş yapar?" dedim.

Eşim ve kızlarım, "gene evham yapma, bir şey yok, sen ne zaman ak-
şamları bir helikopter sesi duysan aynı şeyleri söylüyorsun." dediler.

12 Eylül 1980 darbesini her boyutuyla; gecesini-öncesini, işkencesini-
C5'ini-cezaevini, mahkemesini-idamlarını-tahliyesini yaşamış biri ola-

rak, böyle durumlarda; biraz endişeli, yeterince evhamlı ve tedirgin olduğum doğrudur.

Haklıydılar, geceleri ne zaman helikopter sesi duysam, hep tedirgin olmuşumdur. "İnşallah, bir şey yoktur", dedim.... Dedim de, uçakların gezindiği Konya yolu tarafından çıkan alev bulutu ve gürültü, (Polis Özel Harekât Başkanlığının bombalanması) korkumun asılsız olmadığını teyit ediyordu.

Bu daha başlangıçtı; karanlık içinden büyük bir gürültüyle peyda olan ve Yenimahalle'ye doğru hayalet bir karanlık gölge şeklinde güneyden gelen helikopter MİT Binasına doğru ateş etmeye başladı...

Helikopter sesleri artmış, Savaş uçaklarının kulakları yırtan alçak uçuş-

15 Temmuz gecesi Birol Dok ve Erol Dok Kızılay'da...

ları devam ediyordu. Mermi sesleri ve mermilerin çıkardığı ışık huzmesi ortalığı kaplıyordu. Helikopterler kesintisiz atış yapıyor, adeta alev kusu-yorlardı.... Aman Allah'ım savaştayız.

Ankara semaları, filmlerdeki savaş görüntülerine dönmüştü. Ankara bombalanıyordu. Saat 21.25

“Darbe oluyor” dedim.

Zaten son zamanlardaki en büyük korkumdu!

Evdékiler, artık inanmıştı. Hepsi; korku dolu, endişeli ve panik halindediler. İlk kanaatim, TSK gene darbe yapıyordu. Tekrarlanıyor muydu? Biz bu filmi görmüştük. Güzel ölkem o sıkıyönetimli, işkenceli, acılı günleri yine mi yaşayacaktı?

Onlarca yıl sürecek acısı bitmez günler, yine mi başlamıştı?

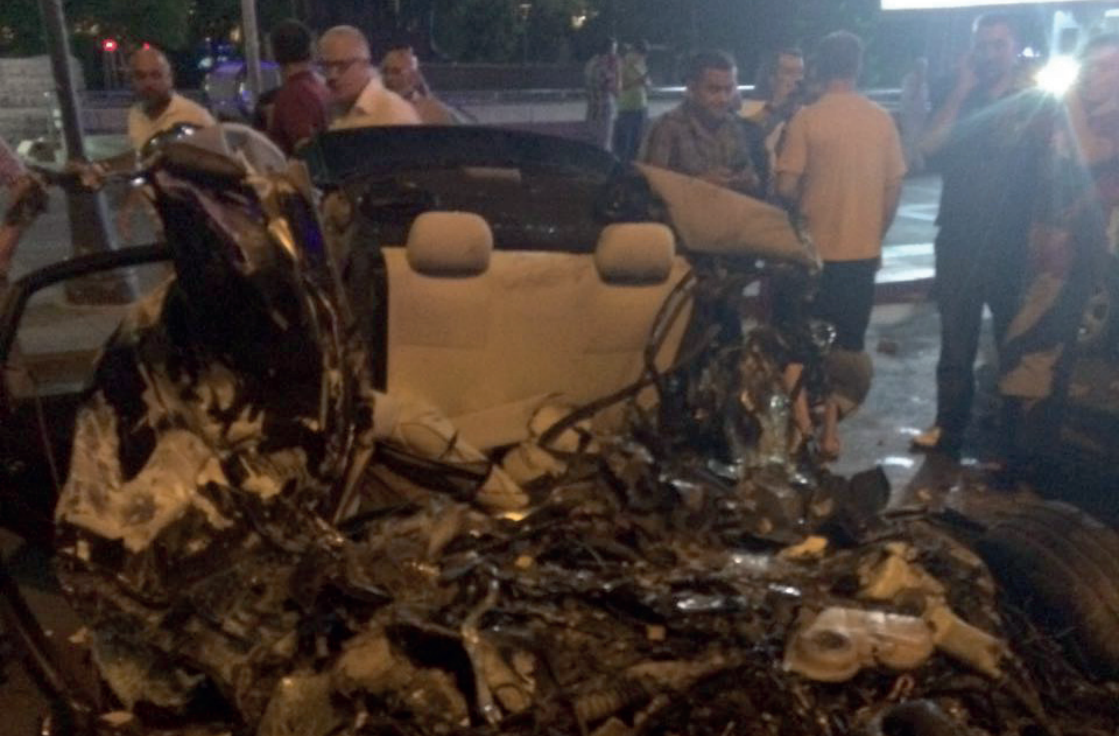
Gene dünyanın onlarca yıl gerisine mi düşecektik?

Telefona uzandım; AKP Milletvekili, eski vali arkadaşım Cengiz Aydođdu'yu aradım. Gördüklerimizi aktardım.

“Bizler de sesleri duyuyoruz, farkındayız bir hareketlilik var, İstanbul'da tanklarla Köprü trafiği kesildi haberi geldi” dedi. İstışare ettik, kapattık. Sonra gece boyu gördüklerimizi, yaşadıklarımızı paylaşmaya devam ettik.

Cengiz, İstanbul deyince; hemen aklıma, Oğlum geldi;

Ürperdim...

O an gözümün önünde 12 Eylül 1980 gecesi ve sonrası, kaçaklık dönemimdeki halim ve Anam ile Rahmetli Babamın düştükleri çaresizlik canlandı. Kim bilir o gece ve devamındaki geceler neler çekmişlerdi? İşte o an, Annem ile Rahmetli Babamın neler yaşamış olduklarını idrak edebildim.

Affet beni Babal Sana çektiydiklerim için Senden af diliyorum. Bu dünyada helalleşemedik. Sen öldüğünde cezaevindeydim. Umarım bana hakkını helal etmişsindir.

Oğlumu aradım, "Baba biz otobüsle İstanbul'dan çıkarken, Anadolu yakasından Avrupa'ya geçişte bir hareketlilik vardı ama biz köprüyü çıktık"....

Oğlum açısından kısmen rahatlamıştım.

“Haberler yayılınca otobüstekiler inmek istiyorlar, kaptan şaşkın.” “Dağ başında ne yapacaksınız? İndiremem!” diyor.

“Otobüstekilerin yarısı yolda indiler. Biraz önce de yanımızdan süratle büyük bir konvoy geçti, hepsi siyah.”

Oğlumun bahsettiği arabalar, sonradan öğrendiğimiz üzere, Başbakan Binali Yıldırım’ın konvoyu... İstanbul’dan çıkış yapıyor- uzaklaşıyorlardı. İstanbul’dan çıkıyor bilinmeyene (tünele) gidiyorlardı.

Ev kalabalıklaşmıştı, yeğenlerim, çocukları ve Başbakanlık Müşaviri kardeşim Birol da gelmişti. Birol, sürekli bir yerleri arıyordu.

Bir kısmımız da alt katta TV’ler den bilgi almağa çalışıyordu.

Uçakların egzoz sesine, bomba sesi, helikopterlerin sesleri, ateş görüntüleri karışmıştı. Durum çok vahimdi. Ankara Emniyetine atılan bomba adeta yanımızda, içimizde patlamıştı. Evdekiler sinmiş, sürekli dua ediyor ve sorular soruyorlardı.

Kimdi bunlar?

12 Eylül de halka bomba atılmamış, F-16'lar alçak uçuş yapmamış, kurumları bombalamamıştı. Helikopterler halkın üzerine ateş açmamıştı... Kimdi bu hainler? Kimdi bu gözü dönmüş katiller?

Arif çocuklarıyla irtibat kurmuş ve evde toplanmalarını söylemiş, helalleşerek bizim evden eşiyile birlikte ayrılmıştı.

Görüntü gittikçe vahimleşiyordu; Küçük Hamza Alp'in şaşkın, korku dolu bakışları aslında ne yapmam gerektiğinin fitilini ateşledi.

Rahmetli Muhsin Başkanın; “bir daha darbe olursa, kim yaparsa yapsın karşı çıkacağız. Milletine namlusunu çevirmiş tanka selam durmam, üzerine çıkarım” deyişini ve “Sivil itaatsizlik eylem programımızı” hatırladım. Yeni nesil darbe gölgesinde büyümemeliydi.

Rahmetli Muhsin Yazıcıoğlu Başkanımınla 1992 yılında, yeni bir siyasi parti kurma çalışmalarına başlamıştık. “Millele rağmen devlet olmaz”, “her şey insan için” sloganları temel düsturumuzdu. Bu çerçevede parti kurma çalışmaları yürürken, bir darbe teşebbüsü karşısında uygulanmak üzere, “Sivil İtaatsizlik Eylem Programı” hazırlamıştık. Bu eylem programının içerisinde sokağa çıkmak, direnmek ve gerekirse bu uğurda ölmek vardı.

Beni kendime getirdi. Haydi Bismillah...

Bu arada evimize, Prof. Dr. Cerrah Emrah Şenel arkadaşımız, kardeşimiz geldi.

Biröl'un "Abi görüşmelerimden anladığım, durum çok kötü, sokağa çıkılmalı" sözü evin içinde yankılandı...

Emrah'ın "Abi ne yapıyoruz?" demesi sessizliği bozdu.

ABDEST ALIYOR VE ÇIKIYORUZ.

Bu arada Başbakanın "bir kalkışma olduğu..." açıklaması. Direnme arzu-muza kuvvet verdi.

15 Temmuz gecesi Mustafa İlker Kılıç, Prof Dr. Emrah Şenel, Dr. H. Vefa Aloğlu Genelkurmay önünde.

Sefere çıkıyoruz! Evdekiler hakkınızı helal ediniz! Allah, Türk Milletinin yardımcısı olsun!...

“Elli yaşın altındakilere şimdilik, sokağa çıkmak ve bizimle gelmek yasak!”

Kızlarım, damat isyanda... Neden bize yasak?

Neden, elli yaş altındakiler gelmeyecek demiştiniz? Çünkü hep kafama takılmıştır. Çanakkale harbinde genç nesil ölmüştü, sonrası malumdu. 1970’ler de “Tam bağımsızlık, 6.Filo defol” diyen gençlik, harcanmıştı. 1980 darbesiyle; bu memleketin öz evlatları, geleceğinin teminatı, ülkenin umudu ÜLKÜCÜ GENÇLİK esir edilmiş, yasaklanmış, horlanmış, sindirilmiş ve ülke gündeminden uzaklaştırılmıştı. (Şimdiler de bunun acısı ne denli çekilmekte hepimiz şahidiz)

Önce yaşlılar öne çıkmalı, sonra mecburiyet doğarsa; zaten Türk Gencini vatan müdafaasından kimse geri tutamaz. Çünkü Muhsin Başkanımın ifadesiyle;

“Ben; Türk’üm. Türk esir olmaz.

Ben; Türk’üm. Türk Bayraksız olmaz.

Ben; Türk’üm. Türk Devletsiz olmaz.

Ben; Türk’üm. Türk Ezansız olmaz.

Ben; Türk’üm. Türk Hürriyetsiz olmaz.”

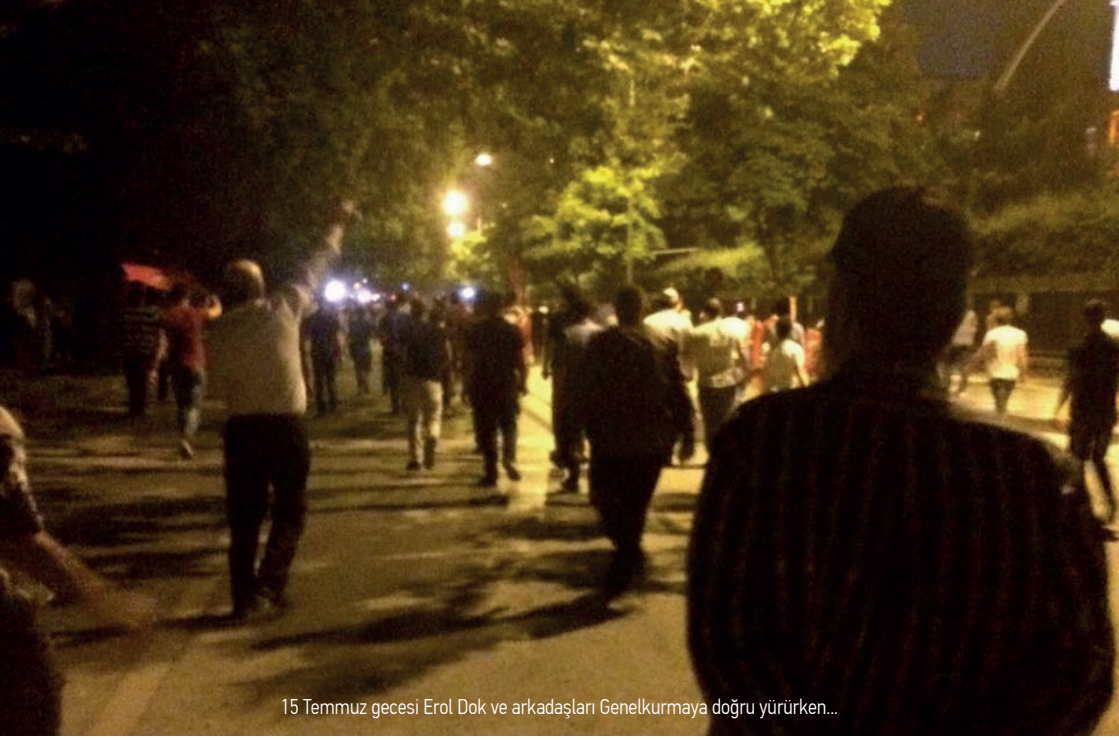
Emrah’ın arabasını Sıhhiye köprüsünün altına bıraktık. Sıhhiyedeyiz. Arabaların üzerinden geçen tanklar, halkın üzerine sürülen, sonra da halktan kaçan tankların gürültüsü ve yarattığı kargaşaya rağmen Kızılay’a

doğru y¼r¼yoruz, etraf kalabalıklaşıyor, sokaklarda vatandaşlar var, T¼rk vatandaşları.... Orada o an bulunanlar, evine d¼nerken durumu g¼r¼p geri d¼nenler. Kořanlar, bağıranlar, “ kim lan bu it'ler?” diye haykıranlar... Çoğalıyoruz... Kızılay Meydanına ulaştık; 300-500 kişi toplanmıştı.

Havada jetler alçak uçuşta, sadece engelleme gayesiyle olanlar, orada. Kim? Kimler yapıyor umurumuzda değil. Sadece varız ve haykırıyoruz, “bir daha ihtilal yaptırmayız-yaptırmam-yapamayacaksınız!” Sakarya caddesinden gelen grup; bağırıyor, “ heeyt be! Darbe marbe yapamaz-sınız lan i...ler. “

Havada jetler alçak uçuşta, sadece engelleme gayesiyle olanlar, orada. Kim? Kimler yapıyor umurumuzda değil. Sadece varız ve haykırıyoruz, “bir daha ihtilal yaptırmayız-yaptırmam-yapamayacaksınız!” Sakarya

15 Temmuz gecesi Erol Dok ve arkadaşları Genelkurmay'a doğru yürürken...

caddesinden gelen grup; bağıırıyor, "heeyt be! Darbe marbe yapamazsınız lan i...ler."

Oradakilerde tek kimlik var. "Türkiye Cumhuriyeti vatandaşlık" kimliğı...

Bağıırıyoruz; "Ya Allah, Bismillah, Alla hu Ekber..."

"Türkiye-Türkiye!",

"Vatan sana canım feda!",

Uçaklara el hareketi yapılıyor, "lan i..ne sen kimin uşağısın, in aşığıya, hadi vur vur, sıkıyorsa vur, şerefsiz, orospu çocukları..."

Tekbirler, ıslıklar, küfürler birbirine karşıyor...

Genci, orta yaşlısı, kadını, erkeği, ama yüreği tek tip “Türk milleti” direniş-
te kararlı!.. Çok şükür Allah'ıma.

Oysaki ben, neredeyse son zamanlarda gençlikten umudumu kesmiştim.
Şimdi kendilerinden özür diliyorum.

Lan i..neler sağ olun! Siz bugün bu kalkışmayı yapmasaydınız biz uyan-
mayacaktık.

Kızılay meydanındayız.

Bir ses; “Genelkurmaya, genelkurmaya yürüyelim!” Dedi.

Daha darbe teşebbüsünün kim tarafından yapıldığını tam olarak anlaya-
bilmiş değiliz. Ancak, Jetlerin varlığı, TSK'nın içinde olduğunun ispatıydı.

Biol, sürekli telefonla bilgi alıyordu.

Tabi ki, biz de sahada, savaş alanında olduğumuz için, savaş muhabiri gibi, bilgi veriyorduk, gördüklerimizi aktarıyorduk.

Bulvar üzerinden, genelkurmaya doğru yürümeye başladık.

(Kimdi bizi yönlendiren, oranın bilgisini nereden almıştı?)

Ancak doğru bir iş yapmış, o vatansaver kitleyi yönlendirmişti. Belli ki bu konuda tecrübeliydi. Vaziyetin bilgi ve şuurundaydı. Oraya gidilmesi gerekliliğini bilen biriydi, orta yaşlı, dinamik ve üzerine rahat ve koyu renk bir kıyafet seçmiş dinamik ve kendinden emin biri.

Tanımlana biliniyordu, çünkü zamanında bizler de okullarda, mitinglerde

çok yönlendirmeler yapmıştık. Çok yönlendirmek isteyenler le, provokatorlerle karşılaşmıştık.

Bulvar üzerinden yürüdük, 200-300 kişilik bir grubuz. Eski Başbakanlığın aradan Vekâletler Caddesi üzerinden değil de, Meclise doğru yürüyüp, oradan sağa İnönü caddesine dönerek İç işleri Bakanlığının önünden, Milli Müdafaa Caddesinin başına, Genel Kurmaya gitmek niyetindeyiz.

Savaş uçakları, F 16'lar alçak uçuş yapıyor ve bomba patlaması gibi gelen sonik-ses patlamaları yaparak büyük bir gürültü eşliğinde ve uçakların oluşturdukları hava akımının altında; sloganlarla, el kol hareketi yaparak yürüyoruz. Sanki alçak pilotlar sesimizi duyuyor, el hareketlerimizden alınıyorlardı... Olsun Millet onların o.... çocuğu olduğunu haykırıyordu ya. Yaratanına sığınıp tekbir getirip üzerlerine, üzerlerine gidiyordu ya; bu bizi güçlendiriyordu.

Vekâletler caddesinin köşesinde, eski Başbakanlığa giden yolun başında bir araba, önünde üç kişi duruyordu. İçlerinden ikisi, vekâletler caddesinden gitmemizi istedi(!) Uçak uçuş hattı TBMM-İçişleri Bakanlığı arasından, Akay caddesi tarafından İnönü Caddesi üzerinden olduğu için mi? Yoksa başka bir nedenle mi bilemiyorum?.

Üçüncü kişi alkollüydü. Diğer ikisi: “Alın, şunu da götürün!” dediler.

Ayakta zor duruyordu, ancak şu sözü kulaklarımdan hiç gitmiyor: “Ben, bu günde de memleketim için yürümeyeceğim de ne zaman yürüyeceğim!”

“Kimseye, hiçbir şeye sadece görüldüğü gibi bakmayın, gerçeğe bakın” sözünü bana bir kez daha hatırlatmıştı.

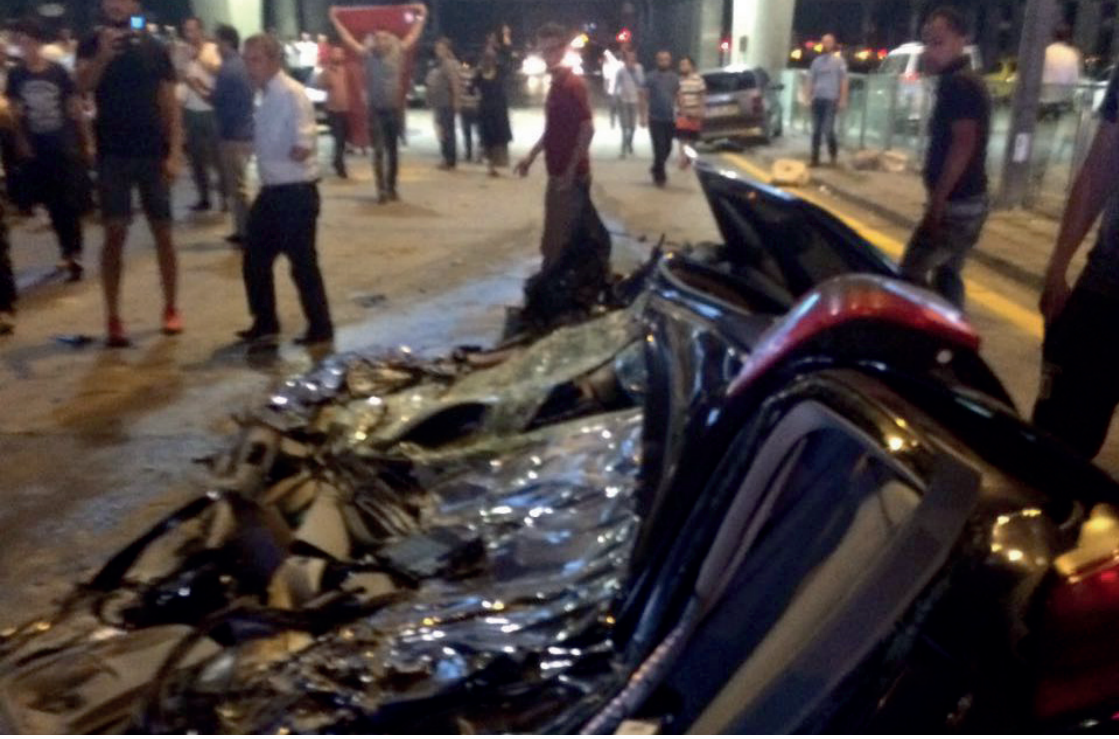

Kızılay'dan itibaren, Muhsin Yazıcıoğlu Gönüllerde Birlik Vakfı Başkanı, Doktor Vefa Aloğlu dostumuz da bizimle buluşmuştu, birlikte yürüyoruz.

Genelkurmayın önüne geldiğimizde 300 kişi kadardık. Caddede üzerinde, Genelkurmayın protokol kapısının (altın yıldızlı) taş merdivenleri ile Jandarma komutanlığı arasındayız. Solumuzda TBMM, sol çaprazımızda Deniz Kuvvetleri Komutanlığı, arkamızda Jandarma Genel Komutanlığı, önümüzde Genelkurmay Başkanlığı ve onun sağ tarafında Millî Savuma Bakanlığı... cadde giderek kalabalıklaşıyor.

Artık darbe teşebbüsünün FETÖ ve onun işbirlikçileri tarafından yapıldığı bilgisi kulaktan kulağa yayılmıştı.

Ancak oradaki bizler için hala anlayamadığımız bir durum vardı, en azın-

dan benim anlayamadığım; peki asker, bu işin neresinde, ne ölçüde yer alıyor? Hainlerin, Genelkurmay Başkanlığında olduğu, karargâhı ele geçirdiği, hatta Genelkurmay Başkanı Hulusi Akar'ı esir aldığı, enterne ettiği haberi kalabalığın içinde birden dalgalandı. Birol' a gelen bilgi de bunu doğruluyordu.

O kavşakta kimler vardı? Görebildiğim çoğunluk orta yaş ve üstü erkekler, genç kızlar, genç erkekler, kadınlar... devlete saldırı var algısında olanlar. Üzerlerindeki kıyafete aldırmandan hatta eşofmanı, taytıyla gelenler... Sakallısı, az sakallısı, asker traşlısı, uzun saçlısı oradaydı. Sayımız 500 ü bulmuştu. Aralarda bir kaç çocuk ta gördüğümü hatırlıyorum. Keşke o gördüklerimden birinin daha sonraki halini hiç görmeseydim. Helikopterden atılan uçak savar mermisiyle parçalanmış babasının cesedi başında annesiyle ağlarken gördüm. Yavruya ve annesine kalk git!

GENELKURMAY BAŐKAN

Gidelim buradan, uzaklaşmak gerek dedim, hatta hep beraber yalvardık. Çünkü tepemizdeki helikopterin seri taramaları devam ediyordu. Sen o helikopteri süren ve masum insanlara uçak savar mermisiyle ateş eden soysuz, seni o an yakalasam, her halde bağırsaklarında dinamit lokumu patlatmayı bile az bulurdum.

Genelkurmayın önünde, cadde ortasındaki kaidenin üzerinde iki genç, yolun başındakilere benziyorlardı(!), kitleye Genelkurmayı hedef gösteriyorlardı.

Sağ yanımdaki siyah kıyafetli bir genç te, aynı doğrultuda “içeri girmeliyiz” dedi.

Provokasyon kokusu aldım, serde kötü tecrübeler var ya, gene devre-

ye girdi. Bizi askerle karşı-karşıya mı getirmek istiyorlardı? Asıl FETÖcü bunlar olabilir miydi? Ne demektir, sivillerin Genelkuruma saldırması. Saldıranlara sıkılırdı. Normal şartlarda bu böyleydi de bu gün mü sıkılmayacaklardı?

“Sen kimsin lan!” diyerek yakasına yapıştım.

“Polisim abi, Emniyeti bombaladılar çok şehidimiz var...” Dedi.

Ağlıyordu...

Artık durulamazdı...

Vefa'yi, Birol'u, Emrah'ı tutmak zaten çok zordu.

Gençlik yıllarımızda, bu tür durumlarda kitleye hâkim olmak için, en kolay yol; İstiklal Marşına başlamaktı...

Biz TÜRK' ler top yekûn, bir yerde İstiklal Marşının okunduğunu duyduk mu, sivil-resmi, yaşlı-genç-çocuk hemen esas duruşa geçer, susarız...

1980 öncesi bu saygıyı kötüye uyanıkça kullandığımız da olmuştur. Örneğin, toplu olaylarda; polis içimizden birini almaya kalktığı zaman, hemen, İstiklal Marşına başlardık. Polis , esas duruşta-selamda.... Kaçak eğile-rek pırrr...

Burada bir yaşanmışlıktan daha bahsedeyim. 12 Eylül 1980 darbesinden sonra, 587 tutuklu Ülkücünün yargılandığı, "MHP ve ÜLKÜCÜ KURULUŞLAR" davasının başladığı gün 19 Ağustos 1981; Merhum Başbuğ Alparslan TÜRKES'in mahkeme salonuna girdiği an, okuduğumuz İstiklal Marşına, güvenlikle ilgili askerlerin yanı sıra, iddia makamı ve mahkeme heyeti de ayağa kalkmıştı. Mahkeme heyeti erken uyandı, oturdu, ancak

Mahkeme Başkanı Tuğgeneral Yaşar Selamoğlu esas duruşuna devam ediyordu. Ta ki duruşma hâkimi, Hâkim Albay Vural Özenirler'in ikazı ile oturmuştu!

İstiklal Marşı, istikbal için gene devreye girmeliydi. Birol, Vefa, Emrah'a başlıyoruz dedim....

"Korkma sönmez bu şafaklarda yüzen al sancak"

Okuyorduk, dalgalandı sesler...

Tamamlanamadı.

Genelkurmayın o görkemli demir korkulukları sarsılıyordu, (saat 02.10-02.20)

Demir parmaklıklar fazla dayanamadı, Çin seddini 40 kişiyle aşan Kürşad misali. Türkler, devleti için gene coşmuştu, Türk'ün ellerinde demir parmaklıklar; sallandı, sallandı ve kaderine mahkum bir şekilde geriye doğru yıkıldı.

Genelkurmayın taş merdivenleri, vatani için ölüme koşanlarla dolmuştu.

Türk'e kefen biçilmez.

Türk esir olmaz.

Türk vatansız olmaz.

Türk korkmaz.

Türk'e kefen biçenin ölümü korkunç olur.

O gün o kavşakta, merdivenlerde korku yoktu.

Merdenleri çıkıyoruz. Serde yaşlılık var ya, önümde 2-3 sıra insan var arkalarından çıkıyoruz; Genelkurmayı hainlerden geri almaya çıkıyoruz. Son dördüncü basamaktayım. Genelkurmayın pencerelerinden ve bahçeden ateş açıldı, tarıyorlardı. Solumdaki, sağ önümdeki vuruldu, merdivenlere yattık...

Aman Allah'ım silahsız halkın üzerine hedef gözetmeksizin ateş ediyorlardı. Bana mermi nasip olmamıştı. Birol ile Vefa'yı kaybetmiştik; Emrah ile yaralının birini aşağı doğru çektik. Önde olanların bir kısmı koşarak genelkurmayın duvarlarına yapışarak siper aldılar. "O" gençler olduğunu zannettiklerim, camları kırmış, onlarda içeri sıkıyorlardı. Yiğitler dalmışlardı. Sur da gedik açılmıştı. Artık altın sırmalı kapı zorlanıyordu. Oğuz'un torunları, titremiş kendine gelmişti.

15 Temmuz gecesi Prof. Dr. Emrah Şenel onlarca yaralıya ilk müdahaleyi yaptığı kanlı bayrak ile...

İnanmış insandan büyük, etkili silah yoktur.

Bir başka yaralıyı kahraman doktorum Emrah ile merdivenlerden aşağı indirdik, Emrah yarasına tampon yaptı.

Elinin kanlarını ve yaralının kutsal kanını elindeki Ay-Yıldızlı bayrağa siliyordu. Bayrak bir kez daha şehit kanıyla sulanmıştı.

Bir başka yaralıya yardım etmeye çalışan 20'li yaşlardaki iki genç kahraman kızımıza tampon yapmalarında yardımcı oldu. Bir başka yaralıyı başka bir mermi daha yemesin diye oradaki bir aracın altına iteledik.

Silah sesleri devam ediyordu.

Pat... Pat... Pat.

Üzerimizde bir helikopter belirdi. Hedef gözetmeden ateş ediyordu. Bir sorti yaptı, düşenler oldu. Uzaklaştı. İkinci sortisi için geliyordu... Bağıryorduk; “yuuh”, “gel lan aşağı”, “i.ne”, “şerefsiz”, “ya Allah, Bismillah, Allahu ekber”. Oradakiler bir bütündü. Herkes kendini Türklüğün son kalesinin savunucusu gibi görüyordu. “Ben buradayım” diye haykırıyordu.

O kadar cesaretli miydik? Yoksa o gece, Yüce Mevla'm korkuyu üzerimizden mi almıştı?

Helikopter, Akay girişi ile Deniz Kuvvetleri arasındaki bölgede, o kavşakta 4-5 sorti yaptı. Bir ara ikinci bir helikopter belirdi. Merak ediyorum, o helikopteri kullanan şerefsiz, PKK ile dağlarda mücadele ederken de bu kadar kısa mesafede bu kadar sorti yapmış mıdır? Seni elime verseler, o helikopterin pervaneleri arasına bağlamakta bir an bile tereddüt etmem.

Sen şerefli Türk askeri değil beyni yıkanmış satılmış bir köpeksin.

Saat 02.25 civarı Genelkurmaydan kalkan bir helikopterin sesi duyuldu. Sonradan öğreniyoruz ki, kapılar kırıldıktan sonra, tutsak Genelkurmay Başkanını artık orada tutamamışlar. Kalkan helikopterdeymiş.

Helikopter taramalarından cadde şehitlerle, yaralılarla doluydu. Etrafımdaydı inleyenler, Gözü açık gülümseyen uzanmışlar.

Emrah'la da irtibatımız kopmuştu.

“Ya Rab, Birol'umu koru, bir şehit gerekiyorsa beni al, Emrah'ın Vefa'nın çocukları küçük onların yerine ben varım. Ben sonsuzluğun sahibine ulaşan, cennetteki Muhsin Başkanımın yanına ancak Şehit olarak gidebilirim. O'na orada kavuşabilirim, diye dua ediyorum.

Yine kulakları sağır edercesine bir F-16 alçaktan uçuyor, o ne, bu seferki sonik patlama değil; gerçek bomba, saat 02.30, hemen solumuzdaki, caddenin diğer tarafındaki TBMM'den dumanlar çıkıyor.

O an umudum yok olmaya başladı. İş büyümüşü. Artık paniklemiştik.

Biröl'ü, Emrah'ı, Vefa'yı göremiyordum. Ne olmuşlardı? Etrafım ceset-yaralı doluydu.

İşte Emrah orada, yaralılara bakıyor.

"Buna bir şey yapamayız, parçalanmış, ölüyor, ölecek, öteki yaralı o'nu alın"

Emrah; hem savaşıyor, hem de cerrahliğini konuşturuyordu.

Helikopter tekrar geliyor,ama o ne normal mermisi bitmiş her halde! Bu mermiler farklı, ışık saçarak geliyor. Artık bitmiştim. Sırt üstü yattım. Hadi gel. 12 Eylül öncesi şehadet nasip olmadı. Şimdiii...

İşte helikopter üzerimde; tarıyor. Fotoğraf çekmek istiyorum, ancak çekemedim! Bir arkadaşımın dediği gibi teknolojik kabiliyetsizliğimden midir? Yoksa telefonu sadece görüşme vasıtası kabulümden midir? Belki de hak etmediğimden akıllı telefonum olmadığından mı? (Bu olaydan sonra Birol aldı, şimdi var)

Gene beni vuramadı şerefsiz!

Taradı, geçti...

Jandarma Komutanlığının duvar dibi, yaralılarla, ölülerle doluydu. Parça-

lanmış vatan evlatları inliyordu, Emrah'ı gene kaybetmiştim. Elimden bir şey gelmiyordu.

Yarab bana niye şehitliği çok gördün. Hak edemedim mi?

Bana niye nasip etmedin?

Bana etmedin de, eski ya da yeni bir bakana, bir milletvekiline, bir orgenerale, bir kuvvet komutanına, bir müsteşara, bir genel müdüre, hiç olmazsa bir valiye, bir büyükşehir belediye başkanına, bir rektöre, bir holding sahibine, bir büyük medya grubunun sahibine, bir büyük yazara, bir büyük sporcuya, bir büyük sanatçıya, bir müftüye niye şehitlik nasip etmedin!?

Ben gene şehitliği hak edemedim.

Yaralıları, Akay köprüsünün altına doğru taşıyoruz. Herkes koşuşturuyor. Gücüm bitti. Yardım edin TAŞIYAMIYORUM.

TAŞIYAMIYORUM.

KABULLENEMİYORUM.

Saat 03.30 civarı, çok şükür, birbirimizle irtibat kurduk, Atatürk Bulvarı üzerinde buluştuk. Sokaklar, Cumhurbaşkanının çağrısı üzerine dolmuştu, Kızılay artık Ana-Baba günüydü. Bayraklar dalgalanıyor. Zafer kutlanıyordu. Cumhurbaşkanı Recep Tayyip Erdoğan'ın çağrısı, Atatürk havaalanında halkla birlikte dik duruşu, sokağı coşturmuştu.

Direnişe katılmanın ve Muhsin Başkanım ile olan ahdimizi yerine getirmenin mutluluğu, huzuru içerisinde arabamıza doğru yöneldik. Akın akın,

yaşlısı-genci, kadını-kızı-erkeği, Sıhhiyeden Kızılaya doğru akıyordu.
TÜRKLER GELİYORDU.

Susuzluğum aklıma geldi. Yanıyordum. O da ne bir büfe açık, önünde su
kuyruğu, insanlar sıraya girmiş, parasını ödüyor, alıyor. Yağma yok, panik
yok.

Ey dünya biz böyle anlarda bile, suyu helalinden, parasını ödeyerek içeriz.
Bizde yağma yok!

ASİL KAN BU İŞTE!

TÜRK KANI. OĞUZ HAN NESLİ.

O GECE KORKU YOKTU.

O GECE BANA ŞEHİTLİK NASİP OLMADI AMA BİRİLERİNE DE OLMADI!!!!!!!

O GECE GENELKURMAY ÖNÜNDE 72 ŞEHİT, 253 YARALI

ÜLKE GENELİNDE 250 ŞEHİT, 2196 YARALI

VATAN İÇİN, MİLLET İÇİN, BAYRAK İÇİN, EZAN İÇİN, ALLAH RIZASI İÇİN
ŞEHİT OLAN TÜM ŞEHİTLERİMİZİN RUHU İÇİN EL FATİHA.

EROL DOK

17 Temmuz 2017 Ankara

Not: Bu yazı 15 Temmuz 2016 hain darbe teşebbüsünün 1. yılında, kutlamalardan sonra kaleme alınmıştır.

”

NAMLUSUNU

MİLLETİNE ÇEVİRMİŞ TANKA

”

SELAM DURMAM!

Muhsin Yazıcıoğlu

GÖNULLERDE BİRLİK VAKFI

Adres: Hacettepe Mah. Dutlu Sk. No: 21 06230 Altındağ/Ankara

Telefon: 0 (312) 312 18 88 – 0 (312) 312 18 80